

KOM DICHTERBIJ

• door Peter van Beugen

HOE DICHTBIJ JE BIJ IEMAND KUNT, WILT OF MAG KOMEN, HANGT NATUURLIJK AF VAN DE BAND DIE JE MET DIE PERSOON HEBT. ERG DICHTBIJ KONING WILLEM ALEXANDER ZAL IK WAARSCHIJNLIJK NOOIT KOMEN, OF WE MOETEN ELKAAR TOEVALLIG TEGEN HET LIJF LOPEN BIJ DE ALBERT HEIJN. ER ZIJN ZELFS REGELS VOOR DE GRENZEN VOOR JE PERSOONLIJKE RUIMTE: AFSTAND VAN SPREKER TOT PUBLIEK IS MINSTENS 3,5 METER, AFSTAND TIJDENS EEN ZAKENGESPREK ONGEVEER 1,5 METER, EN AFSTAND ALS JE MET JE EIGEN PARTNER IN GESPREK BENT ONGEVEER 50 CM. BIJ SOMMIGE PERSONEN BEN JE MISSCHIEN HELEMAAL NIET GRAAG DICHTBIJ, MISSCHIEN LEVERT HET ANGST, ONZEKERHEID OF ONGEMAK OP. ANDERE PERSONEN, ZOALS JE PARTNER OF KINDEREN, ZOEK JE JUUST WEL MEERDERE KEREN PER DAG OP VOOR EEN KNUFFEL OF EEN KUS.

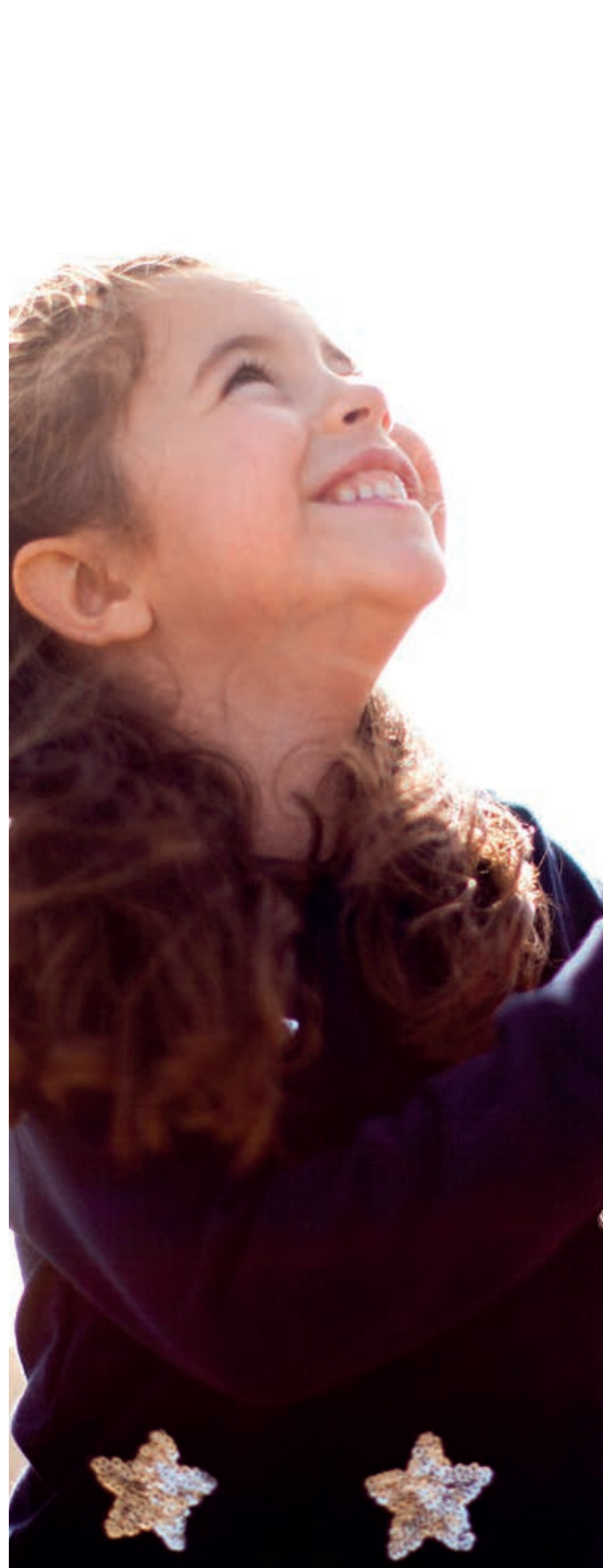

God is dichtbij gekomen

De gedachte om God onder ogen te komen roept bij sommige mensen misschien weerstand of angst op. Voor hen is God een God van ver weg, of een God die veroordeelt. God heeft er alles aan gedaan om dat beeld te ontcrachten. Hij is zelf naar ons toe gekomen in een vorm die het minst bedreigend is die je maar kunt bedenken: geboren als een baby. God geopenbaard in het vlees. Als baby was Hij weerloos en afhankelijk en tegelijk de God die een ontoegankelijk licht bewoont. Die benaderbare God is Jezus de rest van zijn leven gebleven. De kinderen mochten bij Hem komen, hoeren en tollenaars zocht Hij zelf op en zelfs zijn tegenstanders stond Hij keer op keer te woord. Als leraar was Hij geen 'studeerkamergeleerde' bij wie je drie keer moest kloppen voor je binnen mocht komen. Hij nam zijn discipelen met zich mee op stage. Hij verbleef dag en nacht onder hen, at met hen, sprak met hen, sliep met hen.

Deze Jezus was de handreiking van God aan de wereld. Wie God wilde leren kennen, vond in de Heer Jezus het volmaakte beeld van de Vader in de hemel. Drempels die er zijn tussen mensen en God staan aan onze kant, niet aan de zijne. Het waren ónze zonden die afstand maakten, het was óns hart waar angst in leefde, het was óns geweten dat een bewustzijn gaf van schuld en schaamte. Omdat wij daar geen afdoende oplossing voor hadden, heeft Hij onze zonden vergeven, heeft Hij zijn liefde in ons hart uitgestort, heeft Hij ons geweten gereinigd omdat we weten dat de Heer Jezus alle schuld en schaamte gedragen heeft – de beker is tot de laatste druppel leeggedronken en wij zijn vrij. Wij eren Hem niet door schuldbewust of met schaamte bedekt door het leven te gaan. Wie weet dat hij één is gemaakt met Christus in zijn dood en opstanding, viert het leven elke dag in vrijheid en met blijdschap.

God nodigt ons uit om bij Hem te komen. Op de schaal van de regels voor persoonlijke ruimte horen wij tot de meest intieme personen met wie Hij omgaat: wij zijn tot zijn eigen zonen gemaakt – mensen die je meerdere keren per dag opzoekt voor directe en vertrouwelijke omgang. De brief aan de Hebreeën spreekt meerdere keren over 'naderen tot God' en roept ons er zelfs toe op.

Naderen tot God

Allereerst is de God tot wie wij naderen niet een God die in donkerheid woont of angst aanjaagt, maar wij naderen tot de God van de berg Sion, tot de gemeente waarvan de namen staan opgeschreven in de hemel en tot Jezus, die de middelaar is van het nieuwe verbond (Hebr. 12:18-24) – dat is het verbond in zijn eigen bloed voor de vergeving van onze zonden. De berg Sinai gaf een angstaanjagend tafereel. De mensen stonden daar omheen op basis van hun eigen werk en voor hun eigen rekening. Het is goed beschouwd een wonder dat Hij tóch een manier heeft gevonden om te midden van zijn volk te komen wonen – de instellingen en rituelen wezen vooruit naar het blijvende resultaat van Christus' werk van de verlossing. Wij die nu naderen weten dat Jezus de middelaar is en wij mogen nu optrekken naar de berg Sion om daar het feest te vieren in zijn tegenwoordigheid. Onze namen staan daar opgeschreven in het boek van het leven. Wat anders betekent dat, dan dat die plaats ons thuis is? Zolang wij hier op aarde zijn, zijn we eigenlijk nog 'uitwonend' (2Kor.5:1-9). Ons thuis is bij de Vader, in het vaderhuis. De Geest die Hij in ons hart heeft uitgestort, geeft ons de vrijmoedigheid om Hem aan te spreken als onze eigen Vader en getuigt ervan dat wij deel uitmaken van zijn hemels gezin.

Naderen met vrijmoedigheid

Een klein kind heeft weinig besef van de grenzen die er zijn aan de reikwijdte van een vraag. Kosten zeggen hem niets en hoe goed of hoe onmogelijk het is om iets te realiseren evenmin. Naarmate wij ouder worden groeit dat besef natuurlijk. We gaan inschatten wat we wel of niet kunnen vragen. Als de Bijbel zegt dat we 'met vrijmoedigheid mogen naderen tot de troon van de genade, opdat we barmhartigheid ontvangen en genade vinden tot hulp op de juiste tijd' (Hebr.4:16), geloof ik dat we mogen naderen met de vrijmoedigheid van een kind. Er zijn geen grenzen aan Gods goedheid en zijn almacht is onbeperkt. Of, om het met een lied te zeggen: *'nooit kan 't geloof te veel verwachten, des Heilands woorden zijn gewis, (...) wat zou hier ooit zijn macht beperken? 't Heelal staat onder zijn gebied, en wat zijn liefde wil bewerken, ontzegt Hem zijn vermogen niet.'* Een extra aansporing voor onze vrijmoedigheid geeft het voorafgaande vers: wij hebben een hogepriester die onder dezelfde omstandigheden is geweest als wij. Hij toont sympathie met ons omdat Hij uit eigen ervaring weet wat wij doormaken

en hoe wij ons voelen. Hij heeft het beste met ons voor, Hij heeft immers alles voor ons heeft opgegeven. Hij kan als eerstgeborene onder vele broeders (Rom.8:29) – die nu al dáár is in Gods troon – ongekende kracht bijzetten aan ons verzoek. Als wij zo'n hogepriester hebben die voor ons pleit, laten we dan met vrijmoedigheid naderen tot deze troon van de genade. We hoeven niet te 'rekenen' als we iets aan God vragen. We mogen in geloof onze handen uitstrekken naar Hem, zijn barmhartigheid en zijn genade zijn onbegrensd. Hij kan doen boven bidden en boven denken.

Naderen in zijn heiligdom

We worden aangespoord om tot God te naderen 'met een waarachtig hart, in volle zekerheid van het geloof, met harten die door besprenkeling zijn gezuiverd van het kwaad geweten en het lichaam dat gewassen is met rein water' (Hebr.10:22).

Een verschil tussen Hebr.4, dat ik zojuist besproken heb, en Hebr.10 dat we nu voor de aandacht hebben, is het volgende. In Hebr.4 naderen tot God om iets te *ontvangen*, nl. hulp op de juiste tijd. In Hebr.10 naderen we tot God om iets te *brenge*n – we worden hier namelijk zelf voorgesteld als priesters die in het heiligdom dienst verrichten. De laatste twee voorwaarden die Hebr.10:22 noemt, zijn immers rechtstreeks ontleend aan het ritueel van de priesterwijding voor Israël onder het oude verbond (Exodus 29). Het betekent voor ons dat we bewust naderen door de kracht van Jezus' bloed en in een vernieuwde levenswandel, waarin we ons dagelijks voeden en reinigen door het water van zijn woord (Ef.5:26). Wie zo tot God naderen, doen dat met een waarachtig hart en in volle zekerheid van het geloof. We hoeven ons voor God niet anders voor te doen en we hoeven geen omhaal van woorden te gebruiken. Hij wil ook niet dat we in onzekerheid blijven over onze relatie met Hem. Hij heeft ons aangenomen in Christus en daarin kan niets ooit verandering brengen. Voor de eerste lezers van de Hebreeënbrieff klonk de opdracht om zo het heiligdom binnen te gaan als heiligschennis. Onder het oude verbond mocht immers alléén de hogepriester binnengaan, en dan nog maar één keer per jaar. Nu mogen wij er allemaal naar binnengaan, en zo vaak als we willen. De betekenis van Christus' werk voor ons is zo groot, dat onze relatie met God er volledig door is bepaald. Daarom is het belangrijk dat we groeien in de kennis van Hem en zijn

volbrachte werk.

Zoals gezegd: als we tot God naderen, doen we dat niet alleen om iets van Hem te ontvangen, maar ook om Hem iets te brengen, iets aan te bieden. Ik breng graag dagelijks tijd door om me helemaal op God te richten. Dan zoek ik zijn tegenwoordigheid en vraag of ik helemaal vervuld mag zijn van Hem. Die tijd mogen we gebruiken om Hem te danken, om zijn Naam groot te maken, en te zeggen, met of zonder lied *'o de glorie van Uw wezen, doet vervullen die U vrezet, uw nabijheid o Heer, brengt aanbidding steeds weer, als uw liefde ons hart vervult en uw glorie dit huis vervult'*. God danken voor de gave van zijn Zoon, de Naam van Jezus grootmaken, de Vader aanbidden in geest en waarheid, dat is waarvoor Hij ons roept in zijn heilige tegenwoordigheid. Wie zo tot God genaderd is, begint vervuld en gesterkt aan een nieuwe dag.

Naderen in geloof

In een grote lijst waarin het leven van geloofshelden wordt opgesomd, zegt God 'want wie tot God nadert, moet geloven dat Hij is en dat Hij een beloner is van hen die Hem zoeken' (Hebr.11:6). Door geloof hebben mannen en vrouwen hier op aarde gewandeld voor God. Door het geloof zagen zij een andere, grotere werkelijkheid dan mensen om hen heen. Zij verwachtten dingen die bij mensen onmogelijk waren, ze kregen moed om heldendaden te verrichten, ze kozen voor de weg van de meeste weerstand, omdat ze God meer wilden gehoorzamen dan mensen. 'Geloven dat Hij is' is meer dan alleen een theoretisch geloof dat God bestaat of dat 'er een God is' – hoewel God zelfs zo'n hulproep ('als u er bent...') van mensen wil beantwoorden. Geloven dat Hij is betekent naderen in het volle bewustzijn van Wie Hij is tot wie we spreken. Wat volgt in dit vers kunnen we zien als een nadere uitwerking daarvan: Hij is een beloner van wie Hem zoeken. We kunnen in omstandigheden komen dat we een bijzonder beroep moeten doen op ons geloof. We kunnen steun of vertrouwen van mensen verliezen. De omstandigheden kunnen uitzichtloos lijken. We kunnen voor een keuze staan om een 'stap op het water te zetten'. We kunnen een verzoek hebben dat 'boven bidden of denken is'. God laat er geen misverstand over bestaan: Hij is een beloner van wie Hem zoeken. Misschien krijgen we niet direct de uitkomst waar we op hopen, maar dat hoeft ons er niet van te weerhouden om ons vertrouwen op Hem te vestigen.

Kom dichterbij

God moedigt ons door zijn woord aan om dicht bij Hem te komen. De deur van zijn privévertrek staat voor ons open. We mogen bij Hem komen in het bewustzijn van de relatie die Hij met ons is aangegaan. Het fundament van die relatie is gelegd door zijn Zoon Jezus Christus; door Hem

mogen wij tot Hem naderen. We mogen naderen in voorbede en vrijmoedig dingen van Hem verwachten. We mogen naderen om Hem ons reukwerk van aanbidding aan te bieden. We mogen naderen in geloofsvertrouwen: Hij is onze rots, ons schild, onze toeverlaat. Blijf niet aarzelend buiten staan, Hij roept ons binnen!

